

Lustění

v novém kabátě

 Bipo

 Pegýlie

 projekty

 Kréta

 humor

akce DeSet

hodina s prof. Klozem

novinky z Hong Kongu

27

úvodník

Letošní rok by měl být rokem plným změn. Jsme zase o rok starší a vy držíte v ruce první číslo Luštěnin školního roku 2002/2003. Stárnou, jak luštěniny, tak i jeho redakce. Dosavadnímu sazbičovi Pedrovi Koškovi už šediví plnovous a mně jako Š.É.F.ovi už taky začíná jí pořádně vrzat kolena. Naopak někteří mladší dozrávají do vyspělejšího a zodpovědnějšího věku. I s těmito fakty souvisí to, že by mělo během nadcházející sezóny dojít k mnoha úpravám a změnám. Ty budou probíhat postupně a zvolna. Jak už jsem naznačil, v první řadě půjde o změny personální, které by se většiny z vás dotknout neměly. Konkrétní jména se dozvíte, až když k daným změnám skutečně dojde, zatím zůstává vše při starém. Připravujeme však i změny jiné, a ty už pocítíte vy sami. Zatím nebudu prozrazovat, ale je se na co těšit. První, čeho byste si měli u čísla, které držíte v ruce, všimnout je, že je dvacetistránkové. Je to určitá kompenzace za to, že vychází až koncem listopadu. Jak už jsem říkal, k mnoha změnám zatím nedochází, a tak vpravo od tohoto článku si můžete všimnout pravidelné rubriky Hodina s... Letos je nových profesorek či profesorů na škole více a prvním, který neunikl naší pozornosti, je profesor Kloz. Sledovanou hodi-

nou byl dějepis v tercii. Autorkou je Jana Lauernannová, což je na těchto stránkách nové jméno a není poslední. 7. září 2002 - kdo tam byl, viděl, kdo tam nebyl, slyšel, anebo si o tom alespoň přečte. Akce Desetiletí byla velkolepá, toto setkání generací stojí za připomenutí. Minulý rok měl článek o BiPu dodatek bezproblémová akce. Proč už to letos tak bezproblémové nebylo? Nejen o tom Hanka Hušková. Hned na další stránce našla své místo loňská Pegylie. Jistě máte ještě všichni v dobré paměti, že téměř všechny ceny vybral náš dlouholetý redaktor Kuba Vosič Kosič Nosič Trosečník Valenta Vosáhlo. O Pegy píše Katka Strnadová, další nové jméno (!). Strana 8 má tak trochu nostalgický podtext. Někteří z vás si určitě pamatují na exotického jedince v brýlích, s neuvěřitelným kloubním rozsahem, vášní k militarismu a s kávovarem. Není řeč o nikom jiném než o Ivanu Bernátkovi, současném studentu pedagogické (!) fakulty v Liberci. Strana 8 patří právě jemu a jeho vzpomínkám na gymnaziální mládí a Atomové děti. Projekty aneb jak Š.É.F. mozek týral - toť strana 9. Nechybí také reportáž z Dálného východu. Jak myslíte, že vypadá jeden den českého studenta v sedmimiliónovém Hong-Kongu? Je to až neuvěřitelné, ale výše uve-

dený K. V. K. N. T. V. V. bude letos maturovat (!), a tak popisuje svůj první oktávanský den. Loňská prima popisovala svůj výlet na konci roku zajímavým způsobem. Někteří z prací nynějších sekundánů jsme se rozhodli (respektive já jsem se rozhodl - pozn. Š.É.F.) otisknout. Poslední dobou se v Luštěninách zabydlují články od profesora Váni. Ten byl letos v létě v Řecku a na třech stránkách popisuje svou cestu peklem, nebo chcete-li roklinou Samaria. Troufnu si říct, že ani fotbaloví analphabeti nemohli nepostřehnout, že klub FC Slovan Liberec přivítal "U Nisy" světoznámý AC Milán. Na zápas i na předcházející trénink jsme vyslali věrného K. V. K. N. T. V. V. a ten podal podrobnou reportáž. Nakonec samozřejmě humor, bohužel už ne v rukou tak úspěšného K. V. K. N. T. V. V. Tolik k obsahu. Do tohoto čísla se toho vešlo opravdu hodně. S počtem článků přibyl pochopitelně i počet autorů a to je vynikající zprávou. Doufám, že ve své usilovné práci vydrží a že se k nim přidají další. Těžko říct, proč si v úvodníku takovouto připomínku nikdy neodpustím, možná proto, že to konečně začíná fungovat! Tak už jen - čtěte, čtěte, čtěte. Máte co. Tolik pro tentokrát, a co bude příště, to se uvidí. Š.É.F.

obsah

úvodník.....	2
hodina s prof. Klozem.....	3
akce DeSet.....	4-5
Bipo.....	6
Pegy.....	7
atomové děti.....	8
projekty.....	9
Hong-Kong.....	10-11
poprvé a naposled.....	12
výletníček primy.....	13
Samaria.....	14-17
Milán.....	18
humor.....	19
Red Meat.....	20

hodina s prof. Klozem

Když jsem dostala za úkol napsat „hodinu s...“ řekla jsem si, že máme na škole mnoho nových profesorů, a tak bych alespoň jednoho měla představit světu. Vybrala jsem si tedy pana profesora Kloze. Myslela jsem si, že hodiny dějepisu s ním zrovna nudné nejsou, ale i přes to mi psaní tohoto článku zabralo mnoho času. Nevím proč, ale částečně jsem nevěděla co psát a proto mi promiňte, že to je takový průřez více hodinami. Ale teď již k tématu.

To krásné, malé a roztomilé miminko v kolébce s Kačerem Donaldem a jeho přáteli, na staré fotografii, mě poměrně zaujalo, a tak jsem již ve středu čtvrtého září netrpělivě čekala, kdo se na poslední chvíli vřítí do první hodiny dějepisu.

Dnes už nijak nežaseme, když se těsně, po našem vkus až moc hlasitěm zazvonění školního zvonku, znovu rychle přičítám do třídy svými dlouhými kroky náš pan profesor Vítek Kloz. S ležstý v ruce, oblečen v padající kalhoty, držící pouze na tenkém koženém pásku a v nich zastrčené kostkované, bíločerné košili. Po najetí propisovací tužky a nemalém pokárání zadních řad za nechtěnou aktivitu v minulých hodinách se jal zapisovat do třídnice.

Po tomto namáhavém činu se nám pan profesor snaží vysvětlit nový způsob výkladu, prý i

srozumitelnější, výklad podle předem napsané osnovy. Je ovšem nucen nám to ještě mnohokrát a mnohokrát vysvětlovat, protože na poprvé to pochopili jen asi tak tři lidé.

A tak je na tabuli velmi rychle napsáno asi

deset bodů osnovy, které jsou stejně brzy smazány kvůli nedostatku místa. Za chvíli je popsána většina tabule, různé zaramečkovány a někdy i několikrát podtrženými hesly a slovními spojeními, podle kterých by už asi nikdo nedal dohromady

dy výklad, který nám byl přednesen.

Každou chvíli se přihlásí P.F., M.D. nebo Š.R. a položí panu profesorovi nějakou záludnou otázku. Při odpovědi na ni nad námi pan profesor párkrát zamává ukazovákem na své pravé nebo levé ruce, řekne nám asi pětkrát: „Jo a....“ a otočí se k tabuli aby nám ukázal k jakému heslu to patří a znovu ho podtrhne. V horší situaci se však octne, když se přihlásí někdo ze zadních řad, protože to jsou vždy otázky, se kterými si opravdu neví rady a tak je zvládnutému dotazovateli řečeno, že se na to podívá do příští hodiny. (asi si říkáte, že je to divné, když dějepisář neví mnoho o probírané látce, ale na otázky typu co by kdyby..., nebo jak by to vypadalo... by asi hned neodpověděl nikdo - pozn.aut.)

Řekla bych, že z této hodiny odcházeli náš pan profesor Kloz po znovu velmi hlasitěm zazvonění našeho zvonku opravdu velmi šťasten. Důvod je ten, že jsme nic neprovedli a ani jsme se o to nijak nepokoušeli což u nás znamená opravdu hodně velký pokrok. (až na J.B a J.R, kteří provokují permanentně, a které kdyby měl napomínat vždy, tak celou hodinu nedělá nic jiného - pozn.aut.)

Jana Lauernannová

akce Desetiletí

Už to tak v *trudném životě* redaktora bývá, že počítá nápady, jak napsat článek, klesá přímo úměrně s blížíící se uzávěrkou. Vzhledem k tomu, že je dva dny po uzávěrce, měl bych mít nápady dost. Bohužel. Na školních akcích je nejhroší, že jste tam všichni byli. Užijte si následující dvě stránky.

7. září 2002, sobota. Vstávám v 8:00. Divné, že? Oblékám se do rozhodně slušnějších šatů, než jsou moje tradiční sobotní, v rychlosti pakují několikero Luštěnin a razím do školy. V sobotu? Ano, v sobotu. Den Desetiletí žádá oběti od každého, mě nevyjímaje. Cestou ještě aplikuji na svá víčka vterinové lepidlo a lepím je k obočí – abych vydržel. Klasik prohlásil: "Každý den udělej něco, co tě vyděsí." Dnes se ani nemusím namáhat, protože ve dveřích ústavu mě vítá jistý nejmenovaný student sekundy, což mě na chvíli uvede do pochyb, mám-li vůbec vstoupit. Bojím se, že v následujících hodinách nebudu jediným, kdo řeší tento problém.

Otřepu se a vstoupím. Mou další zkušeností jsou byrokrati. Vystojím si frontu na cedulku, asi abych se neztratil, nezapomněl svou totožnost atd. Letmo pozdravím profesory a letím zabrat strategické místo studovnu, kde vzápětí rozbiju tábor. Aby se, dovolím si říct, na náš

časopis přišel vůbec někdo podívat, sehnal jsem si ozdobu – Terezku. Přesto se u nás vystřídal nemnoho návštěvníků – zdravím paní Flanderkovou, Aničku a Pavla. Proto jsem měl během dopoledne možnost zhlédnout představení tercie. Největší zápor tohoto moderního kusu bylo umístění. Kvarta. Znamenalo to totální reorganizaci třídy a hlavně nekonečný, asi pětiminutový úklid. Můj další úkol se také netýkal Luštěnin. Přišel přímo "shora", z ředitelny. Paní inženýrka Eva Bartoňová, náměstkyně hejtmána pověřená vedením resortu školství mládeže (to jsem si nevymyslel), zatoužila prozkoumat školu. Ovšem chtěla doprovod. Před ředitelnu jsem dostal pokyn, abych se nikam nepohyboval a chvíličku počkal, až paní inženýrka dopije kávičku. Věřte nebo ne, těch dvacet pět minut uběhlo jako voda. Hezky jsem se usadil na topení a koukal na cvrkot kolem sebe. Profesor Buchar se snažil, a musím podotknout, že úspěšně, zprovoznit starý promítací přístroj a kontroloval při tom, co že se děje kolem Van der Graafova generátoru, kde bylo vždy plno. Možnost "postavit" si vlasy se opravdu nenaskytne často. Nám s kratším sestřihem vlastně nikdy.

Další, poměrně slušný nával byl v primě, hájemství občerstvení. Zde jsem byl poměrně

častým, neřku-li stálým hostem.

Zpět ale před ředitelnu, protože odtamtud nesměle vyplula paní vyšší postavy. Neberte to prosím jako pokus si "šplhnout", když řeknu, že šlo o paní vlídnou, sympatickou a hlavně vysoko postavenou. Naladil jsem tedy příjemný tón a této dámě jsem uvolněným tempem ukázal tajemná zákoutí naší školy, prozradil jí drobné studentské hříšky, představil Jiřího Melníka a nechal ji v ateliéru namalovat javorový list. Za toto jsem byl odměněn vizitkou dotyčnou. Velmi užitečná věc, obzvlášť když nevíte co psát a potřebujete "zaplácnout" co nejvíce místa (viz. Náměstkyně hejtmána...). Tímto jí tedy děkuji. Dále se má práce odehrávala již pouze ve studovně a bezesporu by se dala nazvat prací muzejní.

Naštěstí Luštěniny nejsou nafukovací, a proto vás již déle nemusím zatěžovat svou ospalostí a můžeme se vrhnout přímo do víru rautu na libereckém výstavišti, tím přeskochíme cca 3 nedůležité hodiny rádiového klidu a asi 500 m vzdušnou čarou. Zde nás přivítal "badygárd" Vítek Příkaský a nekompromisně vyžadoval cedulku. Ach jo... V pavilónu je pro změnu hodně jídla, třídní profesorka a spousta lidí. Nad každou kóji visí velký nápis třídy, to by samo o sobě nebylo tak úžasné,

nebyť faktu, že ty obrovské plochy maloval prof. Lánský ručně. Při této představě mě jímá hrůza a motání hlavy zažene až chlebiček se šunkou. Po jídle je jak známo člověku příjemně, nastaví úsporný režim a tráví. A právě v tomto stádiu mě potkal projev paní ředitelky. Nemám tedy nejmenší ponětí, jak dlouhý byl a o čem, což by se samozřejmě dalo chápat (nicméně doufám, že nebude) jako neslušnost.

Tento večer byl obecně plný projevů a hodnocení, jak se na oslavu výročí desetiletí sluší patří, a jsou takovým, řekněme, nutným zlem. Projevy nebyly samozřejmě to jediné. O divadla, zpestření, kramářské písně, koncerty a fotbalová klání rozhodně nouze nebyla, bohužel jich bylo tak mnoho, až mám strach, že jsem je všechny neudržel, a když tak rozhodně ne ve správném pořadí. Všem účinkujícím se omlouvám a vám čtenářům koneckonců taky. Myslím si, že první bylo pouštění balónků plněných heliem pánu bohu do oken. Takových peněz je vydáno na to, aby některým jedincům balónek praskl třikrát až čtyřikrát před smluveným signálem. Nicméně helium je opravdu lehčí než vzduch, splnili jsme proto plán a slavnost mohla pokračovat. Samozřejmě občerstvením (kolikátým už?). >>>

Následující profesorské divadlo mělo v mém okolí takový úspěch, že se mi podařilo přesvědčit žaludek ke spolupráci a jal jsem se sledovat. A stálo to za to. Jako obvykle, když pracuji obdobné téma, mi nezbyvá než konstatovat, že jste tam všichni byli, všichni jste to viděli apod. Nebo ne? Každopádně nevím, co bylo dál. Mám takový divný pocit, že to byla

kompenzace mému žaludku za předchozí aktivitu – projev předsedy SPPG pana Menšíka, při němž se efektivně nafukoval FANDA extrémních rozměrů, zručně zhotovený "kramářkou" Jarmilou Enochovou. Slovo kramářka si rozhodně nevykládejte nijak špatně, používám ho ve spojitosti s kramářskou písní, dalším bodem v programu.

Nyní si ale uvědomuji, že jsem přeskochil zápasy (skoro doslova) fotbalových ženstev. Bylo vlastně skoro jedno, kdo zvítězil, snad i proto že to byly profesorky, nicméně vítězem byl každý resp. každá, která v souboji s "tím nepřevídatelně se pohybujícím kulatým nesmyslem" nepadla. A věřte, že jich nebylo

mnoho a nebylo příjemným zážitkem odnášet branky ze zkrvaveného hracího pole.

Ted' už se snad vrátím do normálního běhu programu, napíší-li,

fotbalový tým našich profesorek

že vše pokračovalo koncertem kapely odpůrce rockových klubů, absolventa a kytaristy Adama Šúry, který rozdával skrze

ústa Majdy Borové plné hrsti nonsensu tím oblažili davy. Oblažené davy pak ani nevnímaly, jak sypou z peněženky stovky korun za výtvořky studentů. Nutno podotknout, že nejen nonsens byl oblažovatelem. Proto také například vlastním tričko STOPA za kulatých 550,- Kč, popř. pro kvartu byly vydraženy tzv. sextánské

koule za krásných 450,- Kč. O kvalitě a progresivitě výroby těchto koulí vám dozajista rád povypráví Š.É.F. Na toto příjemné překvapení téměř plynule navázala

jakási countryová skupina, která s prominutím vyhnala zejména ty s věkem nižším než 35 let do zadní části sálu, kde si

profesoři právě nadělovali modrý dort, což vedlo k volné konverzaci mezi studenty a profesory. Například konverzace třeba s takovým profesorem Bucharem na téma Já a mé zelené sako (on ho ten den neměl!!!) mi vnesla do situace jasno.

Dále jsem pak na doporučení a s pozhnáním tělocvikáře

do sebe nasoukal čerstvě přinesenou klobásku. I takový byl den desetiletí. Již zmíněná countryovka vydržela až do pozdních nočních hodin, to se ale nedá říci o účastnících,

pořadatelích, paní ředitelku nevyjímaje. Ta se ještě pokoušela udat zbylé jídlo, to se jí mimochodem dařilo se střídavým úspěchem, jelikož ne každý ocenil lákavost nabídky anglické snídaně, ale poté již nevydržela a zmizela neznámo kam. Přesně o půlnoci, kdy

byl avizován konec, křepčily ještě v popředí celé čtyři páry, mezi sebou se neustále mísící. V půl jedné konečně kapele došlo, že v tanečnicích je "cosi silnějšího" než oni sami, a vyklidila pozice. A tím tedy definitivně skončila oficiální část slavnosti, která škole zase přidala trochu na prestiži a na kterou všichni budou vzpomínat, ať už jakkoli.

-jh-

Ještě doma mám Luštěniny, kde Jáša Hanzal popisuje loňské BiPo jako "bezproblémovou akci". Že tomu letos tak nebylo, se někteří přesvědčili na vlastní kůži (kteří??? – pozn. – jh-)...Ale začneme od začátku. Všichni (až na ty, které sklátila nemoc) jsme se sešli 23. září před školou. Cyklisti odjeli a ostatní se odebrali na vlakové nádraží. Pan profesor Ubias jako vždy pozdě. Cesta byla trochu komplikovaná, protože z Mníšku do Raspenavy byla výluka, a tak jsme se ten kousek přepravili přistavenými autobusy.

V osadě Světlo (nebo Karlovy boudy?) jsme se rozdělili do chatek a po obědě jsme se již mohli vrhnout na první bloky. Já jsem měla blok ringo s paní profesorkou Pěničkovou. Naše dvojčlenné družstvo Míša Mikešová + já skončilo čestně páté z deseti, takže jsem si neměla nač stěžovat. Některé dívky ještě z turnaje sem tam odběhly pomáhat klukům v přetahování. Já jsem fandila družstvu Těžko říct, to ale po tvrdém finálovém souboji podleho družstvu Síla v provaze a spolu s družstvy Tahači a Tahačové skončilo v poli poražených. Sláva vítězům, čest poraženým. Divadlo měla - jako již tradičně - sekunda. Vytasili se s parodií Titaniku, kde se pan profesor Machačný představil v roli uklízečky.

Zlomovým dnem

bylo úterý. Divadlo měla prima (Pobřežní hlídka) a kvarta (Zastávka). Když jsme hráli, tak jsem v zákulisí přemýšlela o tom, jak bujnou fantazii mají diváci, pokud pochopí, co chtěli herci těmi zpřeházenými replikami říct. Nakonec

jsem tedy to divadlo vyhráli a naši chlupci se, možná v tušení onoho triumfu, opili. Pád Jáši Hanzala ze schodů v chatce upozornil hlídky a postupně se u milých hochů vystřídala snad polovina profesorského sboru.

Ráno jsme se

dozvěděli, že jedou domů. Nebyli však jediní, kdo porušil řád BiPa - sekundáni nebyli po večerce na svých chatkách, a tak dostali podmínečně vyloučení z BiPa. To by byly průšvihy. Nutno podotknout, že celé BiPo se pak neslo

v duchu abych-něco-neprovedl/a.

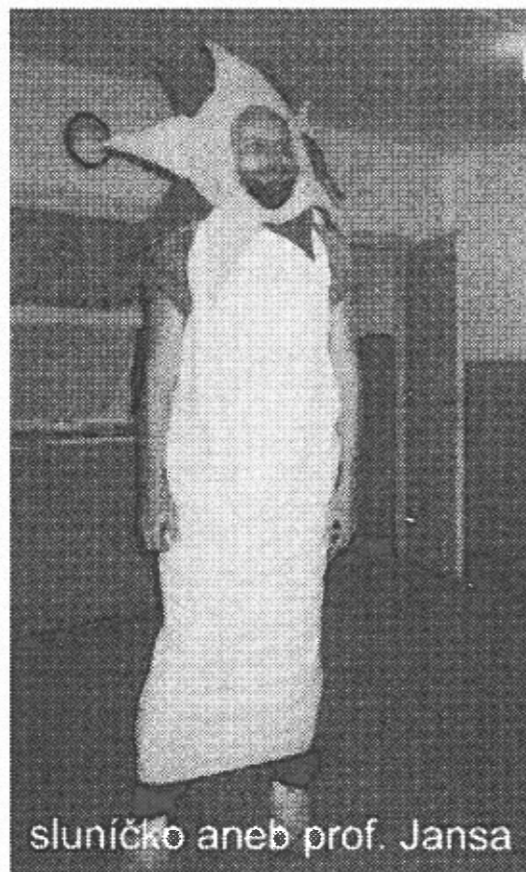
Další divadlo měla tercie (Kterak se pubertáči rozhodli stát lepšími), kvinta (O detektivu Revolverovi) a nakonec profesori. Ti hráli Teletubbies a po tom, co jsem viděla, toužím onen seriál spatřit...

Možná bych ještě měla zmínit některé turnaje. Turnaj ve fotbale vyhrála zcela překvapivě kvarta. Kvinta si vylepšila pověst v turnaji hokejovém, kde skončila na prvním místě ona. A nakonec piškvorky - zde se prosadili Hu-Hu, ale Honzovi Kubišovi se přesto povedlo urvat zlatou medaili.

Tak a je tu konec. Jedeme domů. Výluka na trati stále ještě trvá, ale nebylo dost autobusů, tak musela polovina studentů a profesorů čekat v lijáku na další, a tak se vlak z Mníšku zpozdil o dvacet minut. Staré dobré České dráhy... Tak takové bylo BiPo, pro někoho první, pro někoho poslední, někdo si ho užil do poslední kapky...A jaké bude to další?

Hana Hušková

profesorské obludy...?

sluníčko aneb prof. Jansa

Ne všechny povinné akce jsou tak suché, například naše Pegylie, zejména ta letošní, nebyla tak špatná! V názvu se objevilo slovní spojení Houslový virtuos. Opravdu můžeme tento pojem spojit s letošní Pegy! Ale o tom až později. První polovina slavnosti byla vcelku normální. Vyhlášení premiantů, rozdělení stipendií, proslov paní ředitelky. Však to znáte. Jenom se na chvíli zastavím u toho proslovu. Paní ředitelka prohodila většinu svého proslovu chválením třídy sekundy (letošní tercie). Možná to je opravdu dobrá třída, ale co my ostatní, které nikdo nepochválil?! No, neměli bychom trochu žárlit?...

Oprostíme se teď od té první trochu nudné poloviny a přehoupneme se do druhé, která by, jak očekáváte, měla být hodnocena jako ta zábavná. No, jistě že slovo "zábavná" nemůžeme brát doslova, každý tam byl, každý ví, o čem mluvím. Tak raději posuďte sami...

Nastal čas na kulturní vložku. Sborovna opět ukázala, že umí publikum pobavit. Prof. Jansa, který měl za úkol uvést oddechovou část programu, nám sdělil, že za plachtou, která už v tuto chvíli stála na pódiu, se skrývá známý houslový virtuos. "A teď nám zahraje svoji skladbu a na vás bude uhádnout jeho jméno," zaznělo z profesrových úst, pak si virtuos přehodil přes plachtu své zelené sako...

Neznámý virtuos si naladil své housle a začal hrát. Z podivných důvodů jsme však slyšeli i celý doprovodný orchestr.

Zatímco diváci už vše prokoukli, moderující profesor si ničeho zvláštního nevšiml a se zaujetím poslouchal dál. Pak se ale z ničeho nic probral a shledal na hudební ukázkce opravdu něco divného. Ze zvědavosti strhl plachtu, za kterou se, opravdu nečekaně, objevil náš profesor Miroslav Buchar! Ověnčen dráty stál u magnetofonu, který hrál naplno. Za zvuků bubnů v konečné fázi symfonie

Ryšánková a opět prof. Jansa ohlíželi kolem sebe, hledající své kolegy druhou minutu, bylo jasné, že to určitě normální nebude! Takže ne.

Ze vstupních dveří se jako blesk vyřítit prof. Machačný s prof. Velen-skou, převlečení za Čučila a Jánskou, ze hry Škola základ života. (Toto představení v podání STOPY jsme viděli na konci 2. trimestru.) "Pospěš, jdeme

byl houslista nemilosrdně vyhoštěn. Ovšem zatímco se zděšený prof. Jansa omlouval divákům za toto falešné vystoupení, houslista se vrátil a přesvědčen o svém umu začal hrát svou vlastní skladbu (teď už bylo zřejmé, že nefalšoval).

Udílění cen Pegy začalo také neobvykle. Na pódiu se totiž neobjevila úplná sestava jury. Zprvu se zdálo, že jde o úplně normální chvilkové zpoždění, ale když už se prof.

pozdě! vykřikl Čučil na svou společnici a hnal se na pódium. Hlavními moderátory předávání cen Pegy byli po zbytek programu právě oni.

Ti, jejichž jména jsou u nás na gymplu proslavena, přinášeli jako obvykle listiny se jmény vybraných studentů. Možná bych mohla dodat, že dostali od dvojice vždy jednu otázku, jež byla pěkně zákeřná, a dotýčný se u ní pořádně propotil,

než vyřkl odpověď!

Pro připomenutí: Velkou Pegy získala Michaela Joklová, malé Pegy pak Přemysl Bureš, Vojtěch Pavlík a Jakub Vosáhl.

Další skvělé číslo Čučila a Jánské byl zpěv. Měli sice zpívat oba dva, ale nakonec se u mikrofonu krčil jen Čučil (prof. Machačný) a Jánská (prof. Velenká) se proměvala okolo, buď aby udělala estetické pozadí, nebo možná aby odvedla pozornost od zpívajícího profesora. Co z toho je pravda? Toť otázka! Ale odvést pozornost nebylo vůbec nutné, protože profesor se se svou písní "Sám s děvčetem v dešti" opravdu blýsknul. Pokud se někdo v tu chvíli ohlédl do publika, mohl spatřit, jak dámy zejména středního věku za profesorem přímo visí očima.

Opuštíme-li teď zážitky z pestrého programu, musíme si připomenout, že od nás odešlo spoustu profesorů. Jedním z nich byla i jedna z nejlepších profesorek na škole, Dagmar Rajchertová. Na Pegylii s námi všichni rozloučili a popřáli mnoho úspěchů. A proto bych na závěr jen dodala: *Vzpomínejme na ně v dobrém!*

Katka Strnadová

atomové děti

Do života člověka obvykle vstupují různé organizace. Některé mají paramilitaristický charakter (jako třeba skauti nebo pionýři), jiné působí skrytě (zednářská lóže, Oděssa, Děti Země) a jiné nejsou zrovna mezi lidmi populární (učitelé tělocviku a chemie). Většina ze spolků, které vstoupí do Vašeho života, ho natrvalo změní a poskytnou vám jistotu z života ve skupině stejně smýšlející nebo alespoň hezký odznáček.

Atomové děti jsou poněkud zvláštní skupinou. Předem musíme upozornit na fakt, že toto sdružení už vlastně neexistuje, skupina prošla podobným vývojem jako např. levicová revoluční hnutí v západní Evropě 70. let. V devadesátých letech prostě vyšuměla i se svými ideály do prázdna (a zvýšila se členská základna hnutí Zelených, anarchistů a antiglobalistů). Atomové děti vyšuměly podstatně dříve, ale jejich ideály žijí, na rozdíl od konkurence, dál. Co tedy byly ony Atomové děti?

Historie vzniku Atomových dětí je nejasná, poutavá a plná záhad, prostě super. Kořeny hnutí lze vysledovat až k prvním pokusům o pochopení hmoty, materia světa a předvíva vesmíru. Atomové děti navazují na myšlenkovou tradici antické teorie atomismu, jež vedla společně se systematickým sokratovským přístupem k poznání světa k teoriím moderní vědy. Období renesance, osvícenství a konečně konec druhé světové války jsou základní dějinná období, ze kterých vycházejí Atomové děti. Z prvních dvou si vzaly lásku k vědění, rozumu a síle vědy, jež umožňuje uchopit přírodní zákony a využívat jejich ku prospěchu lidstva. Konec druhé světové války přinesl famózní potvrzení teorie relativity Alberta

Einsteina, kdy byla podle jeho notoricky známé rovnice uvolněna ničivá síla atomu.

Filosofie Atomových dětí je jednoduchá: atomová energie je skvělá, skvěle to bouchá, dělá prima světelné efekty (s rozvinutou infrastrukturou to není ani moc drahé), získáte nejvíc peněz za málo muziky a taky zůstávají parádní a zajímavé vedlejší efekty. Navíc je na nosičích atomových zbraní něco majestátního, není impozantnější věci, než je letka bombardérů B 52, B1 nebo B2 vyzbrojených jadernými pumami B61 nebo raketonosné ponorky třídy Ohio (pro Rusofily-bombardéry Tu-160 a ponorky třídy Tajfun) ... Jaderné zbraně jsou navíc k dispozici jako dělostřelecké granáty, hlavice stíhel s plochou dráhou letu a pro okamžitě použití zde máme i kufříkové bomby (připravte si ale spíš kufr od auta než školní brašnu). A pro megalomany nebo lidi trpící komplexem krátkosti zde jsou obří mezikontinentální balistické rakety s vícenásobnými hlavicemi nebo taktické střely na kolových podvozcích (máte rádi klasiku? Volte Scud nebo pokud věříte severokorejskému průmyslu, vyberte No Dong!). Všechny tyto nádherné hračky jsou vrcholem technologie a důkazem hospodářské síly národa, vždyť mnohé země s rozvíjející ekonomikou (Irák, Lybie, Severní Korea, Irán) touží po přijetí do prestižního klubu vlastníků atomových zbraní (Francie, USA, Ruská federace, Čína).

Toto ohromení jadernou výzbrojí byl jeden z hybných faktorů k zformování recesistické skupiny Atomové děti. Ta se skládala přibližně z pěti členů-Romana Konvalinky, Vojtěcha Kysely (ten studuje na jaderce!) Ivana Bernátka, Jiřího Cejnara a

určitě ještě někoho, jehož jméno si nepamatuji. Skupina měla početnou, příspěvků neplatící fanouškovskou základnu (aspoň doufám, že ji měla). Navíc měla úzké spojení na podobný klub, jímž byl Vojenský kroužek (jenž se skládal z podezřele stejných lidí, jako Atomové děti). Atomové děti se však neza-měřovaly jen na vojenské využití atomu. Jejich srdce planula láskou i k jaderným elektrárnám, toliko nenáviděným ekofašisty a rakouskými sousedy. Zejména reaktory sovětské konstrukce, které vyráběly jako vedlejší produkt plutonium pro výrobu atomových zbraní, byly mezi členy populární, co na tom, že tyto reaktory s bídou vyrobily elektřinu na rozsvícení světla v tramvaji). Toliko k osvočení, že se jednalo o militaristické magory.

Činnost hnutí měla několik rovin. Nejdůležitější byla osvětová. Člověk jak známo, se díky atavistickým pudům bojí všeho nového a neznámého. Informační kampaň vedená členy klubu vedla k odbourání strachu a pověr točících se kolem jaderné energie. Šířením instruktážních filmů (Den Poté, záběry z testů jaderných zbraní, Godzilla apod.), propagací informačně hodnotné literatury (Přežít!, Jaderné katastrofy a nehody...), introdukcí edukativně-zábavných multimedií (Fallout I a II, Earth 2140, Red Alert) a předně vlastní osvětovou činností likvidovali členové klubu zažitý strach z atomu.

Další důležité aktivity byly ty na poli politickém. Program Atomových dětí byl dostatečně jasný, účelný a ve svém významu úderný. Hlavním bodem bylo obnovení arzenálů atomových zbraní patřících mocnostem na jejich úrovni před podepsáním smluv SALT. Dalším, neméně radikálním bodem bylo

obnovení nadzemních a vzdušných pokusných výbuchů a také hospodářský cíl: totální konverze nejaderných elektráren na jaderné. V dlouhodobém výhledu by tento program vedl k zvýšení zaměstnanosti (v zbrojním a energetickém sektoru), blahodárné změně klimatu (teplejší léta, velmi výrazně zkrácené zimy s výhledem na jednu fakt dlouhou) no a jako bonus by se vyřešil problém přelidnění. Zvýšená úroveň radiace by spolehlivě vyhubila každého, kdo by nebyl schován tak půl kilometru pod povrchem. Ehm.

Je zcela nepochopitelné, že toto pokrokové hnutí zůstávalo svým vlivem zcela marginální. Ač bylo protiváhou silického, fašistického a otrokářského feministického proudu, nezískalo si takový věhlas jako výše zmíněný FOFP. Zjevně to bylo tím, že na ukecání člena Atomových dětí stačil půvabný úsměv, zatímco normální slečny básněním o bombardérech nebo linuxu unudíte xmti. A pokud se nějaké fanynky přeci jen našly, jejich počty nebyly rozhodující. Nezanedbatelnou úlohu v pádu Atomových dětí sehrál i odchod zakládajících studentů ze školy a předně fakt, že všichni byli v jádru lenochy.

I přes to, že Atomové děti de facto zmizely z dějin, jejich odkaz je stále živý a absolutní nedůležitost tohoto hnutí nezakryje jeho hlavní rys: byla to úplná, šílená magořina a cvokárna a taky prima sranda, pokud jste Atomové děti nebrali náhodou vážně. A příště se podíváme na historii Vojenského kroužku....

Poznámka: autor článku byl nalezen oběšen na rozmotaném klubíčku, udušen stránkami z Bravo gril a Vlasty... Nešťastná nehoda, jež mu zabránila v napsání dalšího článku...

Kytička

projekty

Minulé články na toto téma byly většinou z pohledu sextána. Ať už to byl Pilsner (alias Vosič alias Trosečník alias Aleš Valenta) nebo moje malíčkovost. Letos to zase spadlo na mě, a tak projekty z pohledu ostrříleného mazáka.

Začal školní rok a většina z nás ještě v příjemném prázdninovém rozpoložení proplovala prvními vyučovacími dny. Blížil se však osudový den 11. září. Většina z vás si pod tímto datem vybaví teroristický útok na New York, ale 11. září 2002 měl také jiný význam. Jakmile odeznělo zvonění v 9,40, rozběhly se dvě třídy k nástěnce v druhém patře. Ani jsem se nesnažil přemýšlet nad nějakou symbolikou onoho data, protože výběr tématu se zdál být úkolem nikoliv snadným. Trpělivě jsem šílensství, které připomínalo výprodej elektroniky, a poté co se prostředí uklidnilo, přistoupil jsem bližší a konečně se pustil do vybirání. Metoda A (vyber podle zajímavosti tématu) se nevydařila, a tak přišel plán B (vyber podle předmětu). Zvolil jsem matematiku. Tím se mi výběr ovšem příliš nezúžil, protože matematických projektů bylo k dispozici, nemýlím-li se, celkem devět. Ona krizová situace tedy našla řešení až ve vyložení nouzového plánu C (vyber to, co neznáš). A tak se objevilo moje jméno pod nápisem "Fermatova věta". Tou dobou u nástěnky nikdo nebyl, náhle zvonilo a mě moje

váhavost stála několik kJ energie při poklusu do třídy.

Následující přestávku se dozvídám od zadávající profesorky, o čem že by měl projekt pojednávat a co by se v něm mělo objevit. Na vypracování je od minulého roku o týden víc času, takže všechno řeším s rozvahou a nikam nespěchám. Člověk by se neměl přepínat.

Všemocný Internet mi napověděl, že existuje jedna velice dobrá kniha, z které bych mohl čerpat. Jistým krokem tedy kráčím následujícího dne do knihovny. Soudím, že pravděpodobnost, že si někdo půjčí knihu s názvem Velká Fermatova věta zrovna v termínu, kdy ji potřebuji já, je mizivá. Nebudu se příliš rozepisovat o spojeních "zákon schválnosti" či "den blbec", ale asi si sami dokážete domyslet, jak jsem pořídit. Jisté však je, že se z knihy stal klíčový pramen a já ji sehnal až 22. 9.

Díky týdnu navíc se dá mnohem více konzultovat. Než jsme se totiž minulý rok stačili rozkoukat, tak profesoři odjeli na Bipo a bylo po konzultacích. Rád bych však věděl, co je to za fenomén, který nutí člověka odkládat věci na později. Nedávno sem na toto téma slyšel zajímavé moudro: "To, co se do dvou dní neudělá samo, nestojí za mou pozornost". Kolik studentů se na tolik užitečné konzultace během týdnu před Bipem slušně řečeno vykašlalo? Kolik jich

nechalo práci na poslední chvíli?

Začal tedy týden pracovního volna. Ve škole jsou (m)učeni pouze oktávání a zbytek školy se buď rekreuje v Bílém Potoce, nebo ťuká do kompjůtrů. Hned v pondělí potkávám v knihovně asi 15 nápadně povědomých lidí, zmateně pobíhající mezi zaplněnými regály. Získávám část potřebných materiálů a opět mizím.

V úterý v půl deváté ráno s překvapením zjišťuji, že trať právě probíhající Šestidenní vede přímo okolo našeho domu. Pro nadcházející dny se tedy mohu rozloučit s tím, že bych si přispal. Podařilo se mi sehnat tíženou knihu a od té chvíle se uzavírám do naprosté izolace od okolního světa. Celé úterý střídavě čtu a pozoruji projíždějící Endura. Tolik motorek jsem snad ještě neviděl.

Středa. Chlapci nezklamali, jedou druhé kolo a já opět nepotřebuji budík. V duchu začínám Šestidenní proklínat a v hlavě mi zní zvuk akcelerujícího dvoukoláku. Program zní stejně jako včera. Čist, čist, čist.

Je čtvrtek a já marně čekám na závodníky. Klid. Dočítám knihu a pouštím se do práce. Je až neuvěřitelně depresivní vidět na monitoru onu bílou plochu, kde vlevo nahoře bliká kurzor (redaktoři před uzávěrkou by mohli vyprávět – pozn. autora).

V pátek se hlučně stroje vracejí. Tentokrát jedou druhou stranou. Začínám vymýšlet sabotáž.

Přemýšlím o otočení šipek na stromech či instalaci připínáček do dráhy, ale záhy ze strachu z mezinárodního konfliktu od plánu pouštím. Následující dny trávím u počítače, i když se musím přiznat, že na zápas Slovan Liberec – Baník Ostrava jsem si (bohužel) čas našel.

V pondělí ještě konzultuji se zadávající a večer projekt dopisují. Úterý je už jen ve znamení posledních úprav. Ve středu se v tiskárně setkávám s velkým studentem V.P. Oba potom s pracemi svázanými do kroužků dorážíme do školy a projekt s ostatními zdárně odevzdáváme.

Za nějaký čas, tady přesněji za 17 dní, nadešel čas obhájit napsané. V sobotu ráno jsme po třech vcházeli do připravených místností, kde už čekala nenasytá komise složená ze zadávajícího a dvou krvežíznivých přísedících. Na rozdíl od sexty mohli do třídy i početné obecenstvo. Někteří toho využili a na jejich obhajobě se potom tísnilo dobrých třicet tisíc diváků s vlajkami, bubny a bengálskými ohni. Někteří vycházeli spokojeni, jiní méně.

Jak projekty a obhajoby dopadly, jste si jistě přečetli na vyvěšených hodnoceních. Co dodat závěrem... Já už to mám za sebou a mnoho jsem se naučil. Tak mnoho zdaru příštím sextám a septimám.

Š.É.F.

jeden den Vladimíra Murphyloviče

Vzpomínám si, jak jsem se kdysi na těchto stránkách rozčiloval, že se mi všichni vymlouvají na nedostatek času. Vzpomínám si, jak jsem si stěžoval, že jsou mi spolupracovníci nespolehliví, nezodpovědní a líní. Vzpomínám si, jak mi to vadilo. A najednou prásk! Dopis od šéfa, že uzávěrka, jestli to náhodou nevím, byla včera... Když jsem se tedy rozhodoval, jak svůj dnešní příspěvek nazvu, napadaly mě takové titulky jako: "S nohama v Hong Kongu a máslem na hlavě!", "Reportáž máslového muže!" či "Butterhead!". Na druhou stranu kroutím v Luštěnicích už čtvrtý rok a zasloužil bych si tudíž trochu shovívavosti. Nakonec jsem se rozhodl tak, jak čtete na vrchu této strany.

V průběhu minulého roku jsem vám toho moc přiblížit nestačil, jakákoliv pravidelnost byla narušena aktuálními vpády nejrůznějších Vietnamců, Čín a jiných podivných zemí z okolí mého přechodného bydliště. Jak jsem se ale přes prázdniny potuloval po bývalém Československu, dostal jsem snad tisíckrát stejnou otázku: "Jaký to tam je?" Odpověď není věru jednoduchá (s mým obligátním "dobry" se spokojil málokdo). Jeden z pokusů ji nalézt držíte v ruce.

Je pondělí ráno, čtvrt na osm. Je to právě 15 minut, co jsem rázně ukončil nesmírně iritující zvonění svého budíku. Teprve teď jsem však sám sebe přesvědčil o tom, že je třeba vstát a to také činím. Naposledy proklínám pálicí slunce, které se snaží násilně rozlepit má ospalá víčka. V případě, že tak nečiní, rozlepuji je v údivu sám a pohledem z okna zjišťuji, je-li absence věčně jasného počasí způsobena normální atmosferickou oblačností nebo extrémní hladinou smogu. Zubní a jiná hygiena je otázkou několika málo minut, toalety spojené s umývárnou nejsou vzdáleny víc než čtrnáct kroků. Na chodbě (slovo "pavlač" možná lépe vystihuje charakter onoho balkonovitého prostoru, kam ústí dveře našich pokojů) se snažím usmívat na kolem jdoucí spolužáky. Na pokoji posbírám svých "pár švestek" (dnes blok na matematiku a historii) a hurá do hodiny! Do strážlivě zařízené učebny dorážím s pomyslným zvoněním (jediný vřestivý zvonek, který tu můžete slyšet, je požární poplach, chodit včas na hodiny je jediné vaše vlastní zodpovědnost), v sedm třicet přesně. A jedeme. Obklopen z drtivé většiny v Hong Kongu narozenými Číňany (otázka národní identity a příslušnosti je tudíž

trochu komplikovaná), jejichž předchozí vzdělávací systém byl na matematiku soustředěný snad až příliš, takže k látce, kterou ještě nebrali, se dostáváme až letos, cítím se trošičku ztracený, ale přítomnost spolužáků ze Španělska, USA, Bangladéše a Guatemaly mi vrací náladu. Ponořen hluboko do takřka magických matematických operací vítám příchod snídaně s opravdovým nadšením. Půl deváté a tedy vzhůru do jídelny, kde se podává smažená šunka s vejci, čínské nudle, něco ovesných vloček (teď nevím, jak se řekne "cornflakes", tak to když tak někdo opravte), mléko, džus, zájemci si mohou vytvořit vlastní toast s medem či sýrem, každému dle libosti. Prohodím pár slov se svým mexickým spolubydlícím Diegem a bez přemýšlení si jdu sednout. Shodou okolností si sedám ke skupině svých nejlepších přátel, kteří jsou momentálně zabráněni do velmi intelektuální diskuze o včerejším zápase Barcelona – Real Madrid, který Mario rozhodně musel sledovat, takže poprosil "vrátného" (v originále "guard"), aby mu otevřel "common room" i ve dvě v noci. Prý mu chvíli trvalo, než ovládl poněkud nespolehlivě ovládnutí jediné televize určené pro studenty, ale pak to stálo za to. Ale

už je skoro celá, tak zase do hodiny. "History" patří k mým nejoblíbenějším hodinám proto, že mám historii rád a protože máme perfektního profesora, ovládajícího mimo jiné třeba japonštinu, který skoro všechno ví (nejen co se týče historie) a skoro všude byl (zde je nutno podotknout, že zcestovalá je i drtivá většina zbytku profesorského sboru; Jason, kterého máme na Chinese studies, navštívil před léty i Severní Koreu...). Po dějepise mám naštěstí volný blok, tak jdu do knihovny vyzvednout noviny (pro společenskou místnost naší sekce kolejí) a zkontrolovat poštu. A hele, email od angličtinářky, je nemocná, dnešní hodina se ruší. Paráda, to se stihnu najíst ještě před schůzkou se Sophií, jinou angličtinářkou, která mě má na starosti kvůli "ročníkové práci", v originále "extended essey". Je trošičku jiná než klasická "ročníková", nad kterou v těchto dnech tráví své bezesné noci mí bývalí spolužáci, ale ne zas tak moc. Tak ještě Chinese studies a budu tu mít tu lehčí část dneška za sebou. Slyšíte dobře, lehčí část, protože v hodinách se v případě potřeby lze trochu uvolnit a "schovat".

>>>

Odpoledne vás však čeká práce, kde není před kým se schovávat, leda sám před sebou, a to není možné. A tak sedíte dlouhé hodiny po knihovnách, počítačových učebnách a pokojích, sklonění nad nekonečnými laborkami, prezentacemi a analýzami textů, abyste to zítra všechno stihli vytisknout, okopírovat a odevzdat... V šest svoji snahu přerušíte a jdete do jídelny pro svoji misku rýže a rybu. (Dělám si legraci, letos se kvalita a hlavně variabilita jídel podstatně zlepšila, ale vloni jste se podobné situaci - rýže a rybě - nevyhnuli třeba týden. Snad jenom ve středu bývala - a bohužel stále bývá - pečená kachna. Což zní

dobře, dokud nezjistíte, že se nejspíš jedná o gumovou kachničku z vaničky pro batolata.) Zkušený student si však čas pro sebe najde a tak se po odpoledních a večerech taky hraje fotbal, tenis, volejbal, basketbal, squash, šachy, letos, tuším, i pozemní hokej a bůh ví co všechno. Využívající zeměpisné polohy věnují se studenti i nejrůznějším aktivitám orientálním jako čínská a japonská kuchyně, kung fu, taekwondo či tai-chi. Někteří hrají divadlo, někteří debatují (nepodceňovat, v tomhle se pořádají i regulérní mistrovství světa s pohárem pro vítěze), jiní zastupují své státy ve školní simulaci OSN. Jednou týdně

je taky třeba vykonat něco prospěšného pro zbytek světa, čímž si studenti "vykupují" svůj stipendijní pobyt. Někdo šíří osvětlu, jiný zachraňuje korály, někdo se každou sobotu dopoledne stará o mentálně postižené a jiní, jejichž odvaze vzdávám hold, navštěvují a baví nemocné leukémií...

Je úterý, osmnáct minut po půlnoci. Unaveně se šourám ze sprchy, když do mě skoro vráží Francisko z Ekvádoru. "Manuelovy narozeniny, v půlu u bazénu," sděluje mi v rychlosti, než mizí na schodech. V pokoji překvapivě potkávám Japonku Yuwi, přestože

navštěvy opačného pohlaví jsou po deváté večer zakázány. Jenže oni (ona a můj spolubydlící) museli dokončit prezentaci na "econ", tedy "economics". Jestli prý půjdu na ty narozeniny. "Ale jo, zítra to nějak přežijem." Na chodbě se připojuji k Indovi s Američanem a jdeme užít něco veselých, leč alkoholu prostých oslav.

V.M.L.

PS: Titulek sice sugestivně odkazuje na pobyt v gulagu, ale pokud jste se úspěšně pročetli až sem, dobře již víte, že moje životní podmínky nemají s ruským koncentračním táborem nic společného.

poprvé a naposled

Existují dny, na které si po dvou měsících ani nevzpomenete, že vůbec byly. Na druhou stranu ale existují dny, které z paměti prostě nevymažete. Mezi takové patří například den před odevzdáním projektu nebo ročníkové práce, poslední den trimestru nebo naopak první den ve škole. Den, kdy poprvé po dvou měsících musíte vstát, obléct se a jít do školy totiž nebývá pro nikoho příliš příjemnou zkušeností. Letos mě mohlo utěšovat, že tohle ostré procitnutí z krásné prázdninové reality prožívám možná naposled. Zcela upřímně Vám ale říkám, že to vůbec nebyl příjemný pocit.

Celou cestu do školy jsem si opakoval, že pokud budu při vstupu do školy muset zvonit, nesmím říct, že jsem ze septimy, ale už z oktávy. Proto jsem tajně doufal, že dneska nebudu muset zvonit. Mé prosby ale zůstaly nevyslyšeny. Dveře byly zavřeny a u šaten také nikdo nebyl. Tak jsem tedy zazvonil a po chvíli se ozvalo důvěrně známé "Prosím, gymnázium". Nesmím říct septima, prolétne mi hlavou, ale jsem z toho všeho tak zmatený, že ze sebe vykoktám "Osáhlo, voktáva". Naštěstí je mi porozuměno a jsem vpuštěn do budovy. Všimám si nového vybavení šaten (dávám si předsevzetí, že se budu přezouvat) a stoupám po schodech nahoru. U nástěnky si můžu prohlédnout fotky z Pegylie a

dočíst se několik dalších zajímavých a pro mě životně důležitých informací (například kdy letos pojedete kvarta na vodu). Mířím ještě o patro výš až do učebny, kde již nějaké čtyři roky sídlí moje třída. Když vstoupím, všichni na mě nevěřícně zírají (v tu chvíli jsem ještě netušil, zda za to může můj společenský úbor, který jsem měl jako jediný, nebo má nová image trosečníka). Do třídy vstupuje i náš nový, zejména studentkami toužebně očekávaný student Jakub Mazánek. (To ještě netušíme, že nám hned následujícího dne názorně předvede přísloví "Dvakrát do stejné školy nevstoupíš".)

Zazvoní a všichni očekávají příchod světové proslulého houslisty v zeleném saku (viz článek o Pegylii). Místo něj se však zjevuje ve dveřích prof. Šiftová. Začínám se loučit s nádhernou představou, že to bude právě můj třídní, kdo vydrží ve funkci třídního profesora celých osm let. Poté se ale dovídám, že prof. Buchar jen musel se svým synem do první třídy. (Opět mě přepadá nostalgie. Není to tak dávno, co oslavoval jeho narození.) Poté dostáváme rozvrhy hodin a statutární zástupkyně ředitelky nás žádá, abychom se na ně dívali až po příchodu třídního a veškeré připomínky sdělovali až jemu. Pak nás pouští a my se rovněž přesunujeme do auly (zní to lépe než "na schody"), kde se odehraje tradiční ceremoniál snímání otisků

rukou. Stojím mezi rodiči budoucích primánů a koukám na své nové studenty. Jako poslední přichází student Jan Žižka z Liberce a někdo za mnou se táže na počet jeho očí. Ceremoniál končí školní hymnou a většina studentů odchází domů. Jenom oktáva zůstává a očekává jednak svého třídního a jednak tradiční raut, na kterém (jak bylo při každé příležitosti připomínáno) poprvé na půdě školy požijí alkohol. Profesor Buchar (nikoliv Ruchar, jak jsme se mohli kdysi dočíst v Libereckém dnu) skutečně přichází, ovšem v novém saku. To vzápětí vyvolává zcela spontánní potlesk.

Přesouváme se do společenskovední učebny (krátce Svatyně), kde má proběhnout druhá část dnešní slavnosti. Řadíme se do vzorného zástupu, na to naše dočasná třídní, prof. Šiftová, reaguje poznámkou "nejsme na tělocviku". Vzápětí pronáší prof. Buchar slavnostní projev, ve kterém nám sděluje, že každý oktáván dostane jako památku na dnešní den "hozenou rukavici vědomostí". (Ve skutečnosti ty rukavice neházel a vědomost jsem v ní nenašel ani jednu - pozn. aut.) Poté už jednotlivě usedáme za stůl a podepisujeme se do kroniky školy. Když přijde řada na mě, sedám si za stůl, beru do ruky tužku a v celkovém pohnutí zapomínám, jak se jmenuju. Po chvíli si vzpomínám a podepisuji se. Beru si

rukavici vědomostí a sklenici s "prvním legálním alkoholem na půdě školy" (tenhle opisný tvar nepoužívám proto, že bych chtěl předvést své umělecké kvality, ale proto, že si nepamatuju, co jsme to pili). Když se podepíšeme my, mají se podepsat ještě naši profesori. Těm se do toho moc nechce. Situace se mění až po vyhlášení paní ředitelky, že profesori se budou podepisovat v pořadí podle důležitosti. Souboj o první podpis nakonec vyhrává prof. Šabaková.

Připíjíme si a zahajujeme konverzaci o všem možném. Co jsme dělali o prázdninách, jaká bude náplň jednotlivých předmětů, jestli by nešlo posunout termín odevzdání ročníkových prací atd. Jídlo příliš nejde na odbyt a po půl hodině raut končí. Oktávání za asistence obou svých třídních (stálého a dočasného) uklízejí Svatyni a během této činnosti zmizí možná více jídla než za celý raut. Zbytky odnášíme do sborovny, protože jsme slušní (a prozíraví, neboť si uvědomujeme, u koho budeme skládat maturitu).

Následujícího dne nám profesori za tento dobrý skutek vyjadřují vděk. To ovšem neznamená, že by nás později jakkoliv šetřili. Když už jsme u toho, jestlipak tušíte, proč se v tomto článku tolikrát zmiňuji o ročníkové práci? Ano, uhodli jste. Odevzdáváme za čtyři dny.

Tom Hanks (Trošečník)

výletníček Primy

Pekelná cesta

Podívejme se, už jsem znovu ve svém milém nádraží! Moment, zajímavé, hlásí, že za pět minut odjždím do Tanvaldu. Ale, ale, jde ke mně nějaká skupinka dětí, uvidíme, jaká s nimi bude cesta. Už nastupují, pan průvodčí na mne jistě za chvíli zamává, abych vyjel. Hurá, měl jsem pravdu! Zahoukám na pozdrav své staré přítelkyni parní lokomotivě, to se při odjezdu z nádraží sluší. Tak, teď jsem již venku z Liberce a mohu zvýšit své tempo. Co to? Někdo mi neustále otvírá a opět zavírá okénka, že to jsou ty děti z nádraží. Ó né, tunel, to nemůže dopadnout dobře! Někjaký chlapec mě posypal bramborovými lupínky! A někdo mi šlape na sedadla! Ach, konečně konec tunelu.

Tam v dále už vidím Tanvald, tam do mne načerpají naftu, už mi skoro došla. Tú, tú, panebože, rychle přehodte výhybku nebo vykolejím! Uf, stihli to, teď mě dozajista po dlouhé cestě čeká zasloužený odpočinek.

Vojtěch Hampel

Zklamání stan

Dlouho jsem ležel na jakési půdě, nikdo už mě aspoň tři roky nepotřeboval. A teď má prý výlet třída prima a já jedu s nimi. Moc jsem se těšil a myslel jsem si, že výlet s primou bude prima, ale přepočítal jsem se.

Hned jak jsme přijeli do zeleného údolí u malé říčky, položili mě do mokré trávy. Čekal jsem

ještě asi hodinu, než si mě vůbec všimli. Poté mě začali rozbalovat. Šlo to těm dětem docela dobře, spěchaly, nechtěly zmočknout.

Během deseti minut jsem byl postavený, chtělo to sice tu a tam poopravit, ale už všichni odešli na oběd a nás stany tu nechali. Když se vrátili, začalo opět pršet a od té doby prší vytrvale.

Před chvílí všichni odešli do Bozkovských jeskyň. Jsem promoklý, nastydlý a sám. Ostatní stany totiž nemají chuť si povídat.

Prší nám už asi dvě hodiny, i když to nevím přesně, protože samozřejmě nemám hodinky. A pozor! Slyším hlasy a už je i vidím, konečně jsou tady. Trvalo jim to docela dlouho.

Konečně přestává pršet. Možná se dokonce i trochu usuším.

Mezitím už děti rozdělaly oheň, vypadá to, že nejsem jediný, kdo zmokl. Děti si dávají sušit věci k ohni, i ony jsou promoklé a prostydlé. Za chvíli, až bude noc, se vydají na stezku odvahy, v noci půjdou lesem, a až uvidí oheň a nás stany, tak si hlasitě oddechnou.

Zatím je výlet prima, jenom asi zapomněli objednat lepší počasí. Ale domů se těším také, a to proto, že mě nechají pořádně usušit, potom mě zase dají na půdu. Ale co, tam je aspoň sucho a teplo. A třeba zas někdy příště...

Jana Matoušková

Jako australský požár

Rychle se kupí větvičky a větve uprostřed

kruhu z kamenů, který vzdáleně připomíná základny rozbořené věže.

Prudký pohyb – jiskra – a plamínek držící se klaciku padá do chrástí. Chvilku se nic nedělo a pak se objevil ohnivý jazyček, olizující slabou větvičku. Rychle přelézal z větvičky na větvičku, nechávaje za sebou žhavé peklo. Natáhl se a chytl se silnějšího klaciku, aby ho ohlodal. Někdo, jenž se přiblížil, hodil na rozrůstající se živel malý špalík. Plamen vypustil obláček kouře, pustil se klaciku a pomyslí si: "Darebák, já se pracně chytnu, abych si pochutnal, a on mě praští. Teď abych to zkusil znovu!" Vyšvihl se a lačně větve překousal. Snad se snažil překonat rychlost australského požáru, že tak rychle do sebe cpal vše, co se mu připletlo do cesty. Kamenný kruh se stal nejhlubším peklem.

"Teď mne nikdo neuhasí!" vykřikl plamen horkou řečí. Zvečera přišel déšť a všechno smyl.

Ondřej Štrýmpl

Kapka kope jámu a sama do ní padá

Holky, kluci, někdo je v našem zavlažovacím revíru! No, to je drzost, oni tady zapalují oheň a suší mokré ponožky. Fuj, ty páchnou.

A dokonce si staví stany. To si žádá válku. Roto, POZOR! Nástup, vodní elfové, pálit: PAL! Připravit, pálit, PAL! Co to? Oni si na sebe berou něco jako igelit. A mění barvu! Dobrá, brání se skvěle, ale nás je mračna. Mraky, katapult! PAL! A vodní dělo. Aspoň na dva dny.

Zastavit střelbu! Přichází nějaká osoba s brýlemi jako granát. Vždyť to je pan prof. Machačný! Z toho bude průser. Já mizím, čau!

Adam Varmuža

Vodník Bert

Ahoj, já jsem vodník a taky někdy podvodník Bert a vládnou potoku Vošmendě. Slyšel jsem, že se do mého údolí chystají nějakí nepřirodní Liberečáci. Nevíte o tom něco? Dnes je čtvrtek, to by měli přijet. Jsem z toho nervózní, jdu je vyhlížet. Už jsou tady, ale jsou jenom čtyři! Třeba se jim tu nebude líbit a zase odejdou. Ale ne, už začínají stavět tábořiště. A je to tady! Přichází zbytek té městské havěti.

Vše už mají hotové, a dokonce jim hoří i oheň! Budu s ním muset promluvit. Teď je ta správná chvíle, lidičky někam odcházejí, jdu s tím zrádce ohněm pohovořit. "Jak to, že jim hoříš?"

"Oni jsou tu na výletě." "No dobrá, ale jestli něco provedou, tak mi slib, že okamžitě zhasneš."

A už se něco stalo. A víte co? Umývají v mé řece nádobí, ale to by tak moc nevadilo, jenže oni to nádobí umývají jarem! A ten slaboch oheň nezhasí! Je to barbar! A ty děti taky! Co jim mám provést? Asi rozvodním Vošmendu nebo aspoň přivolám další déšť. Zatím jim jdu alespoň vynadat.

Miroslav Šifta

Jak to vypadá v předpekli aneb výlet do soutěsky Samaria

Část letošní dovolené jsem strávil na nejjihnějším evropském ostrově. Mimochodem, víte, jak se jmenují obyvatelé Kréty?

Ještě před odjezdem jsem si v propagačních materiálech, průvodcích a jiných chytrých knížkách přečetl, že na Krétě se nachází nejdelší soutěska v Evropě, 18 km dlouhá Samaria, a pořádají se do ní výlety. Samozřejmě mě to lákalo a od samého počátku jsem byl rozhodnut tuto cestu absolvovat. Jako zeměpisář si přece takovou lahůdku nemohu nechat ujít. Byl jsem po celou dobu utvrzován v tom, že mé rozhodnutí je správné. Opakovaně mi bylo říkáno: "Jen si jdi, ale já s tebou nejdu." V duchu jsem si říkal: "Však tě třeba zlomím." A podařilo se, i když to trvalo, a nebylo to nakonec ani tak těžké.

Hned druhý den pobytu v malém letovisku Kavros poblíž většího letoviska Georgiopolis (pro lepší zapamatování mu od počátku říkáme Jiříkov) za námi přijíždí fišerka (tedy delegátka CK Fischer) s nabídkou nejruznějších výletů po ostrově. Vyličila nám "long way", jak pochod celou soutěskou nazývají, jako vcelku příjemný výlet trvající 4 až 5 hodin. To přesvědčuje i mou partnerku V. (z důvodů zachování inkognita a také z obavy o vlastní bezpečnost jsem se rozhodl neuvádět celá

jména), a tak vyplazneme každý 30 euro a jedeme.

V úterý ráno se vydáváme na zastávku na hlavní silnici směrem na Chanii, kde nás má nabrat německý autobus, protože Fischer sám tuto atrakci neorganizuje. Kolem projíždějí desítky autobusů, spousta z nich má za čelním sklem nápis Samaria, ale žádný nám nechce zastavit. Ten správný přijíždí s půlhodinovým zpožděním, ze dveří vystoupí příjemně vypadající pán a vybere od nás potvrzení o zaplacení. Vylezeme do prvního patro a usazujeme se na volná místa mezi samými cizinci. Autobus ještě jednou někoho nabírá a pak náš průvodce, který se představí jako Ronny (má to i na cedulce na triku), spustí vodopád informací a pokynů. Podle fišerky mají být informace v němčině, možná prý i v angličtině. To, co však slyšíme, nás šokuje. Lapeme po vzduchu a snažíme se co nejvíce porozumět holandštině, která se line z reproduktorů nad hlavou. Sem tam něco pochytíme a spoléháme, že bude líp. Omyl, následuje francouzština. Ale pak nakonec přece jen němčina. Vracím se o čtyřicet let zpátky z "schreckliche deutsche sprache", jak s oblibou říkám, co jsem si kdysi zapamatoval. S překvapením zjišťuji, že je toho ještě docela dost. Poté Ronny přijde nahoru vybírat peníze na vstupy a

zjišťuje, že je nás tam více, kteří by raději slyšeli angličtinu, a tak po návratu dolů do mikrofonu vše zopakuje ještě v jazyce nám nejspíše nejrozumitelnějším. Přestože nás tam bylo asi patnáct Čechů, česky mluvit nechtěl. Asi se styděl, ale my už stejně všechno podstatné víme.

Jeho pokyny jsou ve stručnosti následující. Celou trasu soutěskou (anglicky GORGE, německy SCHLUCHT, řecky FARAGI), tedy asi 16 km (těch 18 je celá soutěska, ale horní část je neschůdná), lze rozdělit do čtyř etap. První – padák dolů – z 1.235 metrů nad mořem do přibližně 450 – asi 3 km půjdeme tak hodinu a tři čtvrtě. Říkám si pro sebe: "To bych snad musel couvat." Druhá – do vesničky Samaria – to bude v polovině cesty, asi hodinu a půl. Tedy už celkem asi tři hodiny. Na 7 kilometrů? Co tam budeme dělat? Vždyť celá cesta má podle fišerky trvat tak 4 a půl a my budeme teprve v půlce. Třetí – nejtěžší část, až k nejužšímu místu, zvanému Železná brána, další jednu a půl hodiny. Zato v plném slunečním žáru. Ale já mám novou čepici s kšiltlem, tak mi to nebude vadit. Čtvrtá – poslední část, její název zněl krásně ve francouzštině – le promenade, už vede k moři, a zase hodinu. Tedy celkem kolem 6 hodin. Co to v těch průvodcích píšou za

voloviny, 4 až 4,5 hodiny, fišerka si to zřejmě přečetla v nějaké chytré knížce, ale sama to určitě neabsolvovala. Loď nám pak odjíždí z Aghia Roumeli až v šest večer, tak se snad stihneme vykoupat v Libyjském moři, měli bychom tam být tak po třetí hodině.

V přívalu slov stačíme ještě pozorovat z okna, kam to vlastně jedeme. Kolem Chanie jsou háje pomerančovníků, spousta přezrálých se jich válí pod stromy na zemi, a pak samozřejmě nekonečné háje olivovníků. Na Krétě jich prý je 60 milionů, tedy téměř 100 na každého člověka. Pak se cesta začíná zvedat, rychlost se snižuje na 30, maximálně 40 km. Autobus totiž šplhá úzkými a mizernými silničkami, často bez svodidel, do nitra pohoří Lefka Ori, tedy Bílých hor. Jsou z vápence a tu barvu skutečně mají. Silnice je místy tak úzká, že se tam nevejdou dvě auta vedle sebe. Jenomže my se tu potkáváme s dalšími autobusy, a světe div se, vyhneme se a jedeme dál, lepší je však se nedívat dolů. Cestou zastavujeme ještě na půl hodiny ve vesničce Omalos, těsně před soutěskou. Zastávka sice plánovaná, ale zbytečná. Později se ukáže, že i ta půlhodinka, o kterou bychom vyrazili dříve, by se hodila.

>>>

Je 10.15, dostáváme vstupenku, u vchodu nám z ní odtrhnou první díl a vyrazíme. V tu chvíli jsme ještě plni euforie a elánu a netušíme, jak mnohým z nás začne obojí postupně vyprchat. Vydáváme se do první etapy – Xiloskala – Dřevěné schody, ale moc jich tam není. Spolu s námi putuje dolů několik dalších autobusů, přesněji řečeno turistů z nich. Však chytré knížky píší, že v létě denně tuto trasu projde kolem 3.500 návštěvníků. Mnoho jich vyrazilo už dříve, soutěska je přístupná od časného rána. Zanedlouho jim budeme docela závidět, protože ten nejhorší úsek přes poledne už mají za sebou. Cesta, lemovaná dřevěným zábradlím, prudce klesá dolů, často se klikatí, ale zatím se jde dobře. Zastavovat se moc nejde, protože za námi se valí nekonečný proud lidí a cesta je poměrně úzká. Někteří nasazují ostré tempo a mizí v zákrutech pod námi. My, je nás sedm, se přizpůsobujeme nejpomalejším z nás, ale přesto jdeme svižně. Jen kolena dostávají zabrat, protože spád cesty je značný. Ve vzduchu je až omamující vůně pryskyřice z borovic, kterých roste všude kolem plno. V každém ohybu cesty se otevírá úchvatný výhled do soutěsky, všude pod námi zeleň stromů a keřů, nad námi hory vysoké i přes 2.000 metrů. Tam někde dolů na dno se musíme dostat a na první pohled to nevydává nijak daleko. Hory, jejichž vrcholky jsme měli původně téměř před očima, se po půlhodině pochodu najednou tyčí vysoko nad námi. Na prvním odpočívadle, zvaném Veranda, se řada lidí převléká z dlouhých kalhot, které doporučují

chytré knížky, do kratších a přimazává se krémem. Slunce začíná připalovat, stromy kolem začínají řidnout. Bude však ještě hůř. Co čtvrt hodiny se zastavujeme a pijeme, abychom doplňovali tekutiny. Na to jsme se připravili dobře. Však s sebou v batohu vleču skoro pět litrů vody, v termotašce je pořád docela studená. Dorážíme na konec první etapy do Aghios Nikolaos a lebedíme si, jak nám to docela ubíhá. Při pohledu na hodinky ale zjišťujeme, že ten dědek měl pravdu, jdeme hodinu a 40 minut, urazili jsme 3 km a spadli jsme o téměř 800 metrů. V duchu se mu omlouvám, takhle rychle bych to neodocouval. Osvěžujeme se z pramene, nemáme však zatím odvalu se napít, vlastní vody máme ještě dost. Chytrá knížka píše, že v případě nevolnosti vás dopraví dolů na oslech, kterých mají na označených místech pro tento případ několik zaparkováno. Tady zrovna jeden stojí a V. má vizi, že bude taky předstírat vyčerpání a takto se nechá v konečné fázi odvézt až k lodi. Zatím však ještě může a tak se s oslem alespoň vyfotografuje. Vedro narůstá, ale před přímým sluncem nás zatím ještě chrání stromy.

Vyrazíme do druhé etapy, po několika stech metrech dojdeme ke kostelíku svatého Mikuláše. Cesta už neklesá tak prudce, zato se mění její charakter. Namísto upravené cesty se začínáme proplétat mezi balvanů, vstupujeme do koryta potoka, kudy zřejmě na jaře proudí voda z hor. Balvany jsou rozpálené a žár sálá ze všech stran. Stovky turistů už dávno netvoří souvislý proud, ale větší či menší

skupinky s poměrně značnými rozestupy. Začínáme docházet některé z těch, kteří nahoře vyrazili jako o život. Teď to vypadá, že některým jde skutečně o život. Strhané rysy v obličejích, propocené triky, která si skoro nikdo netroufne sundat na ostrém slunci, sedí na kamenech a strnule hledí před sebe. Pořád pijeme, půldruhé láhve už je pryč, ale úbytek vody je větší a ta naše už začíná být teplá. Na V. přichází první krize. Co chvíli mě proklíná, že se do toho nechala nahecovat. V jednom úseku, plném rozžhavených balvanů, vykřikuje, že takhle si museli v různých sci-fi filmech připadat hrdiní kosmonauti, když přistáli na planetě zpusťšené radiací. Všude kolem jen kamení, vegetace skoro žádná. Dávám jí pít častěji, ale nepomáhá to. Po několika stovkách metrů, v tuto chvíli se cesta mění na úseky od stínu ke stínu, se dostáváme k místu, kde zničení turisté postavili z kamenů pomníčky. Zastavujeme se a čekáme, neboť V. si začala stavět svůj vlastní. Asi za čtvrt hodiny dorážíme k potoku a studená a průzračná voda je na chvíli vysvobozením. Všude kolem je vidět, že mnohé turistky už opustily ideu být za dámy a na rozpálené hlavy si líjí vodu, máchají se v potoce jako malé děti a viditelně se jim to líbí, a co je hlavní, pomáhá to. V. se řadí mezi ně, namáčí do vody kapesník a plácne si ho na hlavu. Šarm a půvab jde sice stranou, ale je to vysoce funkční. Stejně mám dojem, že momentálně o obdiv nestojí, stejně jako desítky jiných dam kolem. V. odkudsi z batohu vystrachá umělohmotnou lahvičku s pumpičkou od

jakéhosi kosmetického přípravku, naplní ji vodou a dáma nedáma stříká si vodu na obličej, za krk, do výstřihu. Teď už jí je úplně jedno, jak vypadá, hlavně přežít. Ostatně vypadají teď všechny skoro stejně – vodou zplihlé vlasy, na tělo přilepená propocená trika či košile, zaprášené obličej (jakýsi uni make up), strnulý pohled. Po více než třech hodinách (průvodce měl zase pravdu, 7 kilometrů – 3 hodiny) dorážíme v obrovském horku do vesničky Samaria. Tedy bývalé, protože poté, co tu zřídili národní park, obyvatele odsud vystěhovali. Domy po nich zůstaly a slouží jako toalety a zázemí pro hlídače parku, včetně stanice první pomoci, nechybí ani nezbytný osel. Zastavujeme asi na půl hodiny, abychom dali odpočinout znaveným nohám a najedli se. U pramene vyvěrajícího ze skály je tlačnice, ale vody je dost pro všechny. Teď se mi konečně hodí moje nová kšiltovka, nabírám jí plnou vodu a posadím si ji zpět na hlavu. Je to velmi příjemné.

Přes most proudí desítky nově přichozích, jiní se naopak vydávají na další pout' a mnozí z nich nevydávají vůbec dobře. Jednu starší ženu dokonce podírají a vedou ji k domku s červeným křížem, viditelně zkolabovala. Chytrá knížka píše, že v případě srdeční slabosti či úplného kolapsu posílají pro postižené dokonce vrtulník. Půl hodiny po našem odchodu nám přeletěl nad hlavami a skutečně do Samarie směřoval.

>>>

Zatím se rozhlížíme kolem a konstatujeme, že život vesničanů musel být velmi tvrdý, ostatně jako v celém krétském vnitrozemí. Živili se jenom tím, co si vypěstovali, občas se asi vypravili dolů k moři, aby si jídelníček zpestřili rybami. Vždyť tady kolem je jen kamení, pár keřů a (pro ně tenkrát asi to nejhlavnější) vydatný pramen vody. Ta jim stačila na to, aby vyprodukovali to nejpodstatnější pro obživu – obilí na chleba, olivy a od ovcí a koz mléko na sýry. Člověk by při pohledu kolem řekl, že přestěhováním o nic nepřišli, ale to je relativní. Oni tu žili po staletí, měli tu své kořeny, tady se rodili i umírali, však hřbitůvek tu po nich zůstal. Pořizujeme několik fotografií a vyrážíme dál.

To nejhorší má však teprve přijít. Cesta se klikatí rozpáleným kamenným korytem potoka, které už vodu pěkně dlouho nevidělo. Teplota na slunci zde dosahuje kolem 70 stupňů a možná ještě víc, stín prakticky nikde žádný. Teď už jde každý, jak se říká, za své. Občas se zastavíme, abychom se "pokochali" nádhernými přírodními scenériemi, ale jinak musíme koukat pořád pod nohy, protože jdeme mezi kameny nebo po nich a ohlazený povrch je velmi kluzký, každé

uklouznutí či špatný krok bolí, představa, že tady by si člověk zvrtnul kotník, je víc než děsivá. Raději na to ani nemyslet, protože tady bych se, s největší pravděpodobností, stal oslem já. Navíc ve vzduchu je jemný prach, zvířeny stovkami nohou, moje nohy od bot až ke kraťasům jsou úplně bílé. Pečeme se, škvaříme se a náš soused S. (opět nejmenuji) trefně poznamenává, že to je názorná ukázka pro ty, co se dostanou do pekla. Ani se tomu moc nesmějeme. Ono to totiž připomíná přinejmenším předpekli. Ale my, co přijdeme zcela jistě do nebe, si myslíme něco o rouhání...

Mnozí se pohybují jako roboti, nevidí, neslyší, nemyslí, hrabou si až na dno sil a jdou a jdou a ... V. má další krizi, našťastí už poslední, a znovu ji zachraňuje potok, do kterého si ponoří ruce až po lokty. To ji přece jen probere, to se projevuje mimo jiné i tím, že mi zase spílá, proč nedala na svůj prvotní instinkt. Snažím se ji utěšit tím, že bude mít nesmrtelné zážitky, že něco takového dokázala, ať se dívá na tu krásu kolem, ale vidím, že bude lepší momentálně mlčet. Ani já sám teď z krásy kolem moc nemám, protože musím pořád koukat pod nohy. Ale je jí (té krásy) kolem víc než dost, třeba jen nád-

herné obnažené vrstvy hornin, strmé stěny vypínající se vysoko vzhůru. Jen to slunce kdyby tolik nepálilo.

Poslední oáza se nazývá Christos. Tady je pramen, našich pět litrů vody už je pryč, a tak napouštím do láhve vodu vytékající ze skály, rozpouštím v ní multivitamin a naráz jí vypiju asi tři čtvrtě litru. Teprve pak se jdu zepatat, jestli je pitná. Přestože místní strážci kývají hlavou, V. říká, že se napije později, až uvidí, co to se mnou udělá. Neudělalo to našťastí nic. Je tu také poslední záchranný osel, ale V. se drží statečně. Sice vyčerpání nemusí vůbec předstírat, ale vidina, že by se na oslovi nemusela udržet vsedě a oni by ji přesněj přehodili jako pytel hlavou dolů a ona by pak z té krásy kolem nic neviděla, ji zase postaví na nohy. Možná je jí líto i toho zvířete. Plácne si na hlavu čerstvě namočený šátek a vydáváme se dál.

V 15.45 dosahujeme místa, kam spousta turistů, kteří si netroufnou odshora, přichází od moře tzv. "easy way". Jsme u Sideroportes – Železné brány. Dva skalní masívy o výšce kolem 700 metrů jsou zde jen 3 metry od sebe – neznámější a nejfotografovanější místo soutěsky. Pohlížím vzhůru a mám pocit, že se stěny na mě zřítí. Mezi skalisky protéká

říčka a musíme projít po dřevěné lávce. Ještě jednou se ohlédneme a míříme dál. Podle Ronnyho nám zbývá k moři něco přes hodinu a má to být podle francouzštiny - le promenade - procházka. Údolí se rozevírá do šířky, přibývá zeleně, cesta teď vede nahoru dolů, často se zvedá poměrně vysoko nad koryto řeky, ale převýšení už není tak značné. Po šesti a čtvrt hodinách před sebou vidíme občerstvovací stanici, kde zároveň v domečku musíme odevzat druhý díl vstupenky – to je kontrola, že všichni, kdo nahoře do soutěsky vstoupili, dole z ní zase vypadli, tedy jak trefně poznamenává V. – počítání obětí.

Hned za kontrolou se dostáváme mezi domky vesničky Aghia Roumeli, ale i tak nám trvá ještě půl hodiny, než dorazíme do taverny Manos na břehu moře, kde máme sraz s Ronnym. V hospodě si dáváme zasloužené pivo a V. jim tam nechává své boty, které se jí cestou začaly rozpadat. Od Ronnyho dostáváme lodní lístky a s malým zpožděním, společně s tisícovkou dalších soupeřů, vyplouváme na moře (Libyjské) do městečka Chora Sfakion, kde na nás budou čekat autobusy.

>>>>

Krásný pohled na klidné moře a nedaleké pobřeží směřuje V. s proživšími útrapami a poprvé připouští, že ač si sáhla až na úplné dno sil, bylo toto šílenství, jak to nazývá, výjimečným zážitkem. Drsným i krásným. Pektlem i rájem, i když toho prvního tam bylo víc.

Zajíždíme ještě do malebné vesničky Loutro, kde vystupuje jeden domorodec s kolem, a po hodinové plavbě vystupujeme zase na břeh a vydáváme se hledat svůj autobus. Čeká nás asi hodinka jízdy přes hory. Dívám se z okna a sleduji strmé kopce kolem, silnici, která pod námi připomíná spíše dětskou autodráhu, a na ní

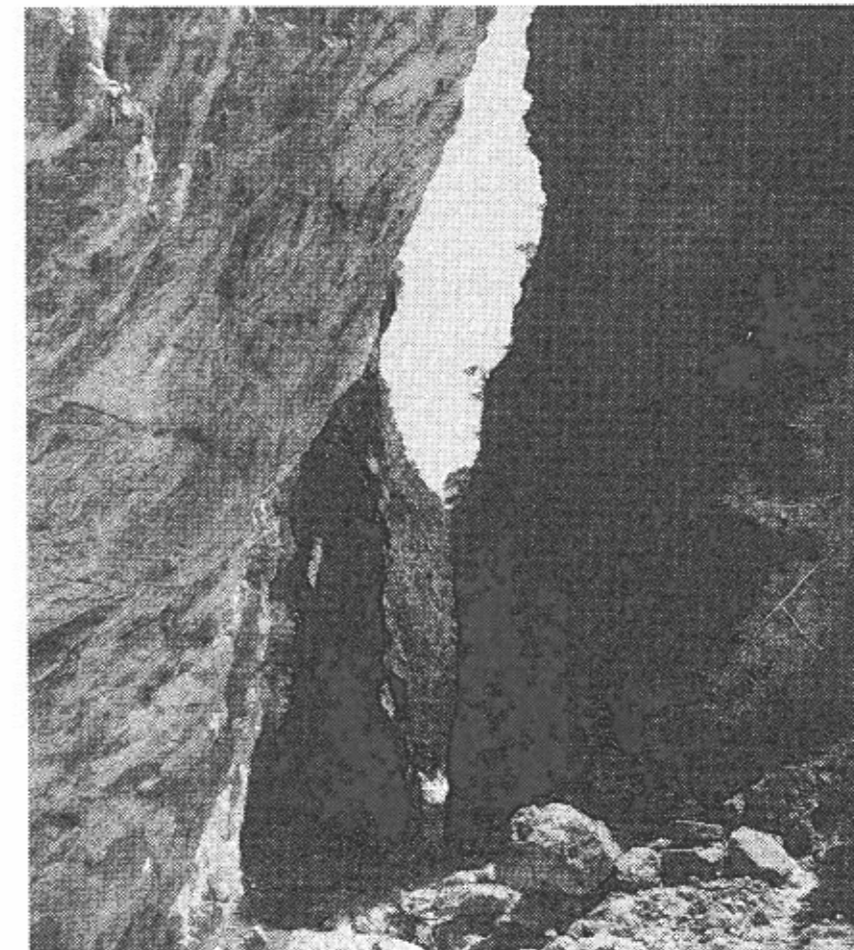
kolonu snad dvaceti autobusů, jedeme kolem druhé známé soutěsky Imbros a přes planinu Askifou. Většina lidí kolem je zcela grogy a spí. Teď teprve to na ně spadlo a jsou úplně zlomení, V. taky. Zpestřením zpáteční cesty se stává stádo ovcí a koz, které přechází silnici. Autobus brzdí a zvířata mizí na stezičce ve skále, kam byste se vypravili snad jen s cepínem a skobami. Ale většina lidí to stejně nevnímá. V půl deváté mjíjíme Jiříkov a pak nás autobus vysadí v Kavrosu, kde bydlíme, a jsme rádi, že to máme za sebou.

Pro mě to byl obrovský zážitek, další kamínek do sbírky

geografických pozoruhodností, které jsem měl možnost na vlastní oči spatřit. Cestu jsem přežil (jen o vodě) bez problémů a památkou na tento výlet bylo po několika následujících dnech mírně nateklé koleno (kdysi v mládí poničené při sportu), které trpělo především nárazy při cestě dolů, a také několik krvavých puchýřů, které jsem ošetřil způsobem dobře známým mnoha mým studentům. Jenomže já, na rozdíl od nich a taky od V., která měla rovněž pár puchýřků, při ošetřování neřvu, nekvílím, neskučím, neškemráám o slitování. Zatnu zuby a bez slitování stříhám. Krásně vystřižené kolečko pak pro jistotu

vydezinfikují Septonexem. Nechápu, že ostatní nechápu, že dezinfekce je nutná. A řvou. Tentokrát jsem to však neodhadl, protože ve slané mořské vodě to po zbytek pobytu nebylo to nejlepší řešení. - Ale zpátky k výletu: bylo to drsné i úchvatné, bylo to náročné, bylo to snad i šílenství, ale já bych to absolvoval znovu, tentokrát však s videokamerou. V. už nikdy více. Ale i ona nakonec souhlasí, že to stálo za to, byť to bylo spíše peklo než ráj.

Milan Váňa, tentokrát cestovatel

Milán

Když jsem před dvěma lety psal článek o zápase Slovanu Liberec v poháru UEFA, měl jsem trochu strach, jestli mi někdo neřekne, že tohle v Luštvkách nemá co dělat. (Případně mi to vysvětlí z pozice silnějšího). Nikdo se neozval, a proto teď, když mám za sebou další úžasný zážitek související s fotballem, se o něj s Vámi znovu podělím.

Již před losováním třetího předkola Ligy mistrů se vědělo, že Slovan Liberec může očekávat soupeře z kategorie evropských top-teamů. A taky ho skutečně dostal. A tak jsme se začali těšit na to, že "U Nisy" uvidíme další hvězdy světového fotbalu v čele s Rivaldem, podle některých nejlepším hráčem letošního MS. Nadějný výsledek 1:0 z prvního zápasu v Miláně mě utvrdil v tom, že přes jeden z nejlepších evropských týmů Slovan postoupit může. Den před zápasem jsem se vydal na oficiální trénink obou soupeřů, aby mi nikdo nemohl vytýkat, že funkci redaktora flákám. Sedl jsem si suverénně na místa vyhrazená pro zástupce tisku (vždyť jsem konec konců jeden ze tří nejlepších redaktorů bezkonkurenčně nejlepšího středoškolského časopisu v Pavlovicích) a vytáhl poněkud pomačkaný blok. Italští novináři, sedící okolo mne s nejnovějšími typy notebooků na klíně, mě za svého kolegu evidentně nepovažovali. Hlavní hvězda, Rivaldo, se na trénink obje- vuje asi na pět minut, projde se po hřišti a zase zmizí do šatny. Snad proto, aby se dostal do autobusu ještě před koncem tréninku a unikl tak otravným fanouškům, kteří sem většinou přišli jenom kvůli němu. (Pokud máte dojem, že ho proto považují za namyšlenou hvězdu, je Váš dojem zcela správný -

pozn.aut.) Po tréninku scházím dolů pod tribunu a nechtěně se mi podaří se italským novinářům velkolepě pomstít. Fanoušci Milána, kteří se na trénink taky přišli podívat, se mě ptají, kde se mohou setkat s hráči. Odpovídám jim, že právě taďy pod tribunou. Tuto verzi ovšem považovala za pravdivou i italská televize a její kameraman je připraven s objektivem namířeným k východu, kterým skutečně ještě v minulé sezóně hráči odcházeli z kabin. Tentokrát ale Milánští všechny dostávají a k autobusu odcházejí přes hrací plochu. Následuje sprint fanoušků k autobusu. Stoupám si na tribunu za brankou a stojím přímo nad autobusem. Mohu tedy pozorovat milánské hráče, postupně odcházející a podepisující se malým libereckým fandům. Když mezi fandry přicházejí Paolo Maldini a Andrea Pirlo, stoupá si za ně bývalý obránce Slovanu Pepa Lexa a podepisuje se taky. Chvilí přemýšlím, jestli s nimi půjde i do autobusu. Ostatní hráči se více či méně ochotně podepisují. Ti vzdělanější fandové jim odpovídají "Thank you", někteří říkají, aby byla nějaká změna, "Auf Wiedersehen" a někteří dokonce "děkuju mockrát" (čemuž fotbalisté, jejichž mateřštinou je třeba italština nebo španělština, určitě perfektně rozumí). Trenér Ancelotti, kterého zoufale sháněl italský novinář, autogramiádu rázně odmítá. Následuje trénink Slovanu, před kterým se stadion téměř vyliďňuje (přece jen, mistr světa Rivaldo je poněkud přitažlivější než nějaký Slepíčka z Příbrami). Druhý den raději přicházím na stadion s třičtvrtěhodinovým předstihem, aby mi nic neuteklo. Přesně v 21.00 to všechno začíná. Hráči, na které jsem ještě nedávno

koukal jen v televizi, teď stojí proti prostým českým fotbalistům a prvních deset minut se nestačí divit. Pak se ale osmělují a jednu z jejich střel vykopává "Bogas" Pilný z brankové čáry. Další střela z kopačky italského reprezentanta "Pipo" Inzaghiho už ale končí v síti. To znamená, že k postupu musíme dát tři góly. To mi připadá nemožné, protože Slovanu se nedaří. O přestávce potkávám svého spolužáka J.Š., se kterým se domlouváme, že jestli dá Liberec tři góly, tak to budeme tři dny v kuse oslavovat (každý jsme u sebe měli na třídní oslavy asi 100 Kč, což je důkaz toho, že už jsme tomu snad ani nevěřili). Po přestávce se ale začínají na trávníku U Nisy dít věci, které čekal málokdo. Za Slovan dává zmíněný Slepíčka z Příbrami vyrovnávací gól a hvězdy, které stojí víc než celý liberecký tým se opět nestačí divit. Na pomoc jim přichází "božský" Rivaldo, ovšem ani on si se zvykavkami neví rady. (Když se ho dva dny před prvním zápasem zeptali, co je Liberec, odpověděl, že značka zvykaček - pozn. aut.) Když ho jednou trochu přibrousí "Bogas", asi sedmdesátiletý děda, sedící vedle mě, nadšeně zvolá: "Takhle hraje Pilný, pane Rivaldo." Další góly ovšem nepřicházejí a já se začínám smířovat s tím, že ačkoliv AC Milán dostal v Liberci lekci, kterou určitě nečekal, nejspíš postoupí. Petr Papoušek z trestného kopu jen těsně přestřeluje. Chvilí poté David Langer hlavou umísťuje míč do milánské branky. Slovan v tu chvíli dělí jediný gól od postupu do Champions league, kde se příjmy klubů počítají na stamilióny. V tu chvíli ovšem do hry zasahuje španělský rozhodčí Ibanez (tohle jméno si všichni fandové Slovanu budou ještě

dlouho pamatovat). Nejprve nenařídil penaltu proti Milánu (pískat se mohla i nemusela, ale věřím tomu, že na druhé straně by jí odpískal) a vzápětí za protesty vyloučil Davida Langeru, jednu z hvězd zápasu. Hlavní rozhodčí se rozhoduje nastavit čtyři minuty. Dvě a půl minuty po vypršení hrací doby letí míč dopředu na Baffoura Gyana, který už má před sebou pouze jednoho obránce a brankáře. V tu chvíli pan Ibanez píská konec. Hráči se s ním ještě chvíli dohadují a nálada na tribunách rozhodně není pro pana rozhodčího příjemná. Volá si k sobě hlavního pořadatele a nechává si ke středu hřiště přivést speciální tunel a pod jeho ochranou odchází do šaten, aby ho, nedejbože, netrefil papírový tácek či plastický kelímek. Ačkoliv v první chvíli jsem byl ještě mnohem radikálnější, i dnes, s dvouměsíčním odstupem, bez váhání použiji na adresu pana Ibaneze cimrmanovský citát: "Ten člověk se mi nelíbí". Celý ten večer se mi ale líbil. Slovan Liberec dokázal hrát s jedním z nejlepších mužstev Evropy vyrovnaný zápas a porazit ho. AC Milan do dneška (a to jsou odehrány čtyři zápasy) v Champions league všechno vyhrál a má už jistý postup do druhého kola. "Pipo" Inzaghi je nejlepším střelcem letošního ročníku. La Coruña, jeden z nejlepších týmů španělské ligy (o které se říká, že je nejkvalitnější na světě) doma s Milánem prohrála 0:4. S tím samým Milánem, který prohrál v Liberci. Když se ptali trenéra Ancelottiho, který soupeř dělal jeho týmu největší problémy, odpověděl "Jistě že Liberec. Ten jediný nás přece porazil."

Tom Hanks (trosečník)

humor

Postřehy z hodin

Prof. Kloz (prožívá velkou premiéru v Luštěninách) při testu z Nj: "Každý bude charakterně koukat jen k sobě." (Načež třídu asi na dvě minuty opustí.)

Alibismus prof. Buchara: "Pokus, který vyjde, odporuje realitě!"

Opět Mr. Fyzik, tentokrát prokládá výklad: "Na velikosti nezáleží!"

Prof. Hegerová: "Nejprve budou mluvit ti, kteří nic neumí, ať nám taky něco řeknou."

Zajímavá teorie prof. Vyroubala: "Hvězda je speciální případ stromu."

Tradiční přispěvatel prof. Jansa: "Všichni jsme nejen hybridy, ale i mutanti."

Prof. Váňa: "Nevím jestli se mám smát, nebo jestli se mám brečet."

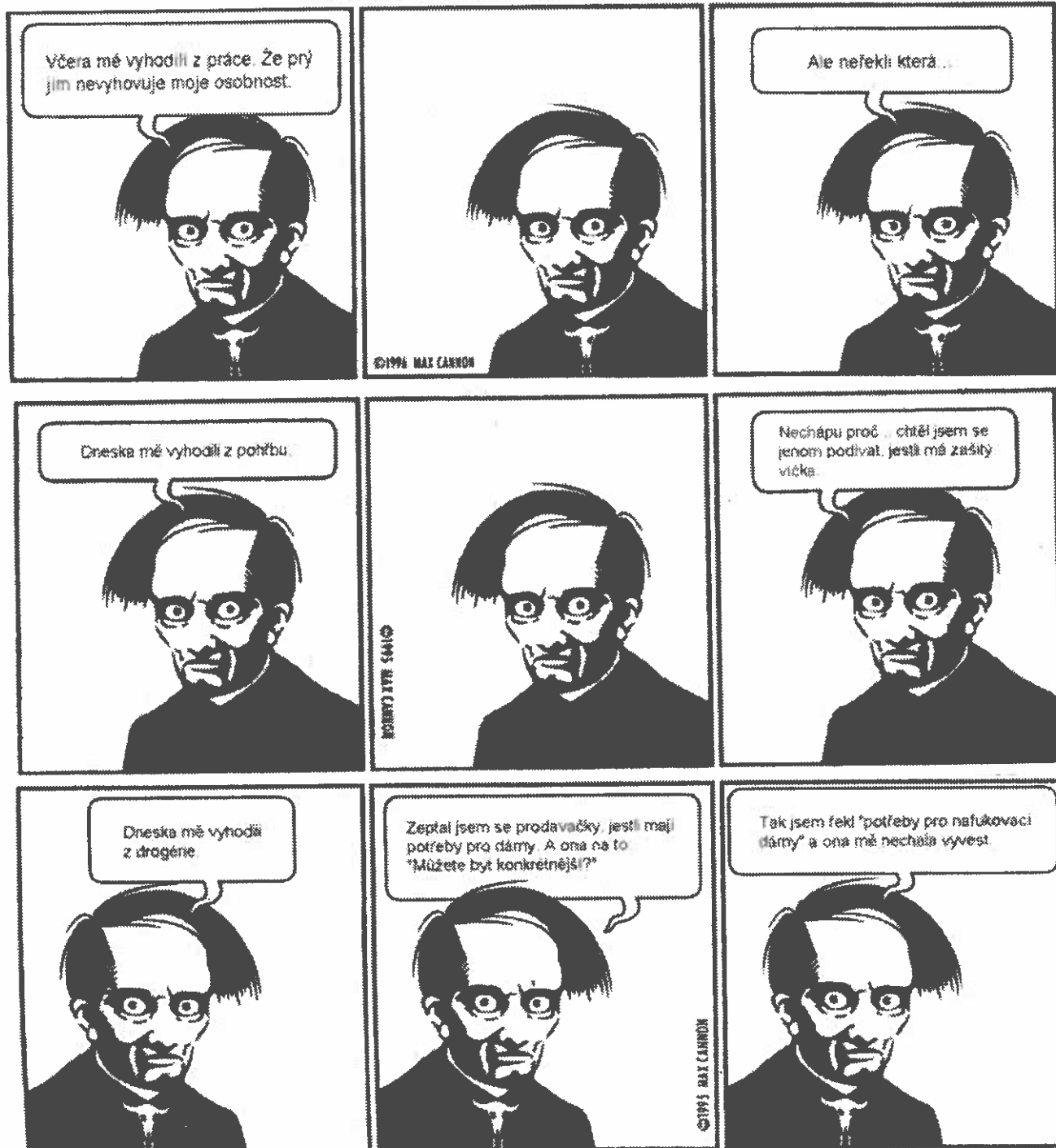
A nakonec prof. Šabaková: "Zvedněte otázku, když jsem ji položila."

Tuto klávesnici si pořídil náš grafik kvůli lepšímu ovládání Windows

-jh- + pedro

Red Meat

Luštěniny:

občasník Podještědského gymnázia Liberec, číslo 27, ročník 9, cena 10 Kč, vychází 29. listopadu 2002, 70 výtisků

šéfredaktor: Karel Dám **redaktoři:** Jaromír Hanzal, Jakub Vosáhlo **externí redaktor:** Vladimír Lukeš (Hong-Kong) **do tohoto čísla přispěli:** Milan Váňa, studenti primy **korektura:** Jaroslava Šiftová **sazba/grafika:** Petr Košek **tisk:** agentura Mountain